

“Ο αείμνηστος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Χώρας”

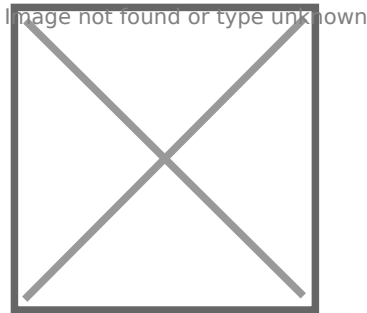
[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

“Ο αείμνηστος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Χώρας (†2005) και ο σπάνιος χειροτονητήριος λόγος του”.

Ο αείμνηστος π. Γεώργιος Χώρας, υπήρξε μία εξαιρετική προσωπικότητα που έζησε άριστον κατά Χριστόν βίον, τόσο στην Αθήνα όσο και στη Μάνη, και συγκεκριμένα στο Γύθειο.

Γεννήθηκε τό 1934 στό Λυγουριό Άργολίδος και σπούδασε στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν και μετεκπαιδευτήκε στά πανεπιστήμια τῆς Λουβαίν και τοῦ Μονάχου. Ἀναγορεύθηκε διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τό 1975, μέ βαθμό «ἄριστα» και ἔγραψε πολλές μελέτες και ἄρθρα. Ἐργάσθηκε, ὡς καθηγητής Μέσης Ἐκπαιδύσεως ὡς ἐπίσης και ἐπί εἴκοσι ἕξι ἔτη στήν κεντρική ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας και Θρησκευμάτων. Ὑπῆρξε μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν, θρησκευτικῶν και πολιτιστικῶν Συλλόγων και ἔδωσε πολλές διαλέξεις στήν Ἑλλάδα και στό ἐξωτερικό. Μάλιστα, ἐπί σειράν ἐτῶν, κήρυττε τόν θεῖο λόγο κατά τίς Κυριακές στήν Ἱ. Μονή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ στή Νέα Μάκρη. Προσέφερε ἀφιλοκερδῶς τίς ὑπηρεσίες του στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο και τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Στίς 20 Ἀπριλίου 2002 και σέ ἡλικία 68 ἐτῶν, χειροτονήθηκε διάκονος και τήν

έπομένη ημέρα πρεσβύτερος, από τον αοίδιμο Μητροπολίτη Γυθείου και Οϊτύλου κυρό Χρυσόστομο Β' και υπηρέτησε ως έφημέριος στον Ί. Ναό Τριών Ίεραρχών Μαυροβουνίου Γυθείου. Άργότερα μετετέθη στον Ί. Ν. Άγίου Δημητρίου Ψυρρή στην Άθήνα. Έκοιμήθη όσιακώς στις 4 Αυγούστου του 2005 και έτάφη στή γενέτειρά του. Έξαιρετικούς έπικηδείους λόγους έξεφώνησαν ό άείμνηστος Μητροπολίτης Γυθείου και Οϊτύλου κυρός Χρυσόστομος Β' και οί καθηγητές του Πανεπιστημίου Άθηνών Ήλίας Μουτσούλας και Διονύσιος Καλαμάκης.

Ό γράφων, συνεργάστηκε μέ τον άείμνηστο στήν Αρχιεπισκοπή Άθηνών και συγκεκριμένα στό περιοδικό «Τόλμη», επί Αρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κυροϋ Χριστοδούλου.

Έάν και έχουν παρέλθει σχεδόν δύο δεκαετίες από τήν χειροτονία του, ή όποία ύπήρξε έξόχως συνειδητή πράξη αγάπης του πρός τον Χριστό και τήν Έκκλησία Του και ένας βαθύτατος ιερός πόθος τής άγνής ψυχής του, άξίζει νά παραθέσουμε τον χειροτονητήριο λόγο του, ό όποϊος είναι ως έξομολογητική, ίκετήριος προσευχή, ένας σπάνιος λόγος, πρός πνευματική ώφέλεια και οίκοδομή όλων μας.

Ο ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ (21 Άπριλίου 2002)

«Κύριε, σύ ό ύψηλός Θεός, εϋδόκησες μέσα εις τήν μακράν σειράν τών έτών νά προσδιορίζεις και νά προσκαλείς τούς μαθητάς σου. Σύ, Κύριε, ό πρό τής γενέσεως προορίσας και προσκαλών τούς συνεργούς Σου, όπως τον Σαμουήλ και άλλους προφήτες σου, άγίους και όσίους, Σύ ό Αυτός δέχεσαι και δέν άπορρίπτεις και τον κατά τήν ένδεκάτην και τήν δωδεκάτην ώραν έλθόντα εργάτην. Μάλιστα οί άργοπορημένοι, άν εργασθοϋν στον άμπελώνα Σου μέ καθαρή καρδιά, θά άνταμειφθοϋν μέ τον ίδιο μισθό, έστω κι' άν δέν δούλεψαν από τό πρωί, αλλά μόνον μία ώρα, όπως Σύ μέ τήν Παραβολή σου έβεβαίωσες.

Άνοιξε και σ' έμένα, Χριστέ, τήν θύρα του έλέους Σου για νά εισέλθω, γονυκλινής, μέ ταπεινό φρόνημα και μέ συντετριμένη καρδιά. Και σ' εϋχαριστώ πολύ, Χριστέ μου, διότι ένώ μποροϋσες νά κάνης τό έργο Σου μέσα στις ψυχές τών ανθρώπων και χωρίς τήν δική μου συμβολή, έν τούτοις μέ δέχεσαι, μου στέλνεις τό κάλεσμα διά του Ίεράρχου Σου κ. Χρυσοστόμου, πού είναι έδω και τώρα εις τύπον και τόπον ιδικόν Σου. Όμολογώ, Κύριε τήν χάριν· άναγνωρίζω τήν εϋεργεσίαν.

Συνέβη μάλιστα και μ' έμένα ό,τι ό Μέγας Βασίλειος, από τήν προσωπική του ζωή, διηγείται, σέ έπιστολή του πρός τον σύγχρονόν του Σεβαστείας Εϋστάθιον: «Έγώ πολύν χρόνον προσαναλώσας τή ματαιότητι και πᾶσαν σχεδόν τήν έμαυτοϋ νεότητα έναφανίσας τή ματαιοπονία, ήν ειχον προσδιατρίβων τή αναλήψει τών μαθημάτων τής παρά του Θεοϋ μαρανθείσης σοφίας· έπειδή ποτε ώσπερ έξ ύπνου

βαθέως διαναστάς, ανέβλεψα μὲν πρὸς τὸ θαυμαστὸν φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, κατεΐδον δὲ τὸ ἄχρηστον τῆς σοφίας τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργομένων, πολλὰ τὴν ἐλείνῃν μου ζωὴν ἀποκλαύσας, ἠυχόμην δοθῆναι μοι χειραγωγὸν πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας».

Καὶ ὁ δικός μου χειραγωγὸς εἶναι ἐδῶ, Κύριε, ὁ ἀρχιερεὺς Σου Χρυσόστομος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κλίνω γόνυ ταπεινῶς καὶ ἐπαφίεμαι Σὺ τῷ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ εὐχαριστῶ Σε, Κύριε, ὅτι μέ ἔφερες εἰς τό μέτρον τῆς κατανοήσεως. Ἐνας μάλιστα συγγενῆς μου μέ ρώτησε πρόσφατα:

-Γιατί γίνεσαι παπᾶς; Τοῦ ἀπήντησα: γιατί ἔχω μέσα μου ἀρκετά ἀποθέματα ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θέλω νὰ τὰ ἐκφράσω. Καὶ μὴ ξεχνᾶς, τοῦ εἶπα, ὅτι μόνον ὅ,τι γίνεται γιὰ τὸν Θεόν καὶ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο μόνον εἶναι καὶ αἰώνιον. Τό νὰ ὑπηρετεῖς τὸν Θεό εἶναι σάν νὰ βασιλεύης. Ὅπως τό εἶπε ἀπὸ τὸν τέταρτο μ.Χ. αἰῶνα ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος: «Deo servire regnare est».

Καὶ σήμερα, καρδιογνώστα Κύριε, ἀκούω νὰ μέ ἐρωτᾶς, ὅπως τότε τὸν πρωτοκορυφαῖο μαθητὴ Σου:

«Εἰ φιλεῖς με, Πέτρε;», Πέτρο, μέ ἀγαπᾶς; Κι' ἐκεῖνος σοῦ ἀπήντησε, Χριστέ μου: «Σὺ, Κύριε, οἶδας ὅτι φιλῶ σε». Καὶ τότε εἶπες: «βόσκει τὰ ἀρνία μου, ποιμένε τὰ πρόβατά μου».

Σὺ ὅμως ἐπέστησες, Κύριε, τὴν προσοχὴ τῶν ποιμένων καὶ τῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελῶνος ὅταν εἶπες: «οὐδεὶς, ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετος ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Λουκ. θ', 62).

Ἐπομένως προβάλλει σαφῶς ἐνώπιόν μου ἕνας διμέτωπος ἀγῶνας μέ τὸν ἑαυτό μου καὶ μέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐγὼ πού προτίθεμαι νὰ εἶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πρέπει νὰ φθάσω στὸν βαθμό τῆς αὐτογνωσίας σέ κατάσταση τῆς ψυχικῆς μου ἐνότητος καὶ ὑγείας. Διότι «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθάραι», «ὅτι τῶν ἀκτίνων αὐτῶν καθαρωτέραν εἶναι δεῖ τὴν τοῦ ἱερέως ψυχὴν» (Ἰω. Χρυσόστομος).

Ρίχνοντας, λοιπόν, μιά βαθειά μέσα μου ματιά, μέ πολλή σκέψη καὶ μέ αὐτοπαρατηρησία, μέ τὴν προσευχὴ καὶ μέ τίς συμβουλές τῶν γεροντοτέρων, ἔφριξα πρό τῆς ἀδυναμίας μου καὶ ἀνεγνώρισα τὴν σχετικότητα τῆς ὑπαρξης καὶ αὐτό πού, σὺ Χριστέ, μᾶς εἶπες, ὅτι «καὶ ὑμεῖς ὅταν ποιήσητε ὅλα τὰ διατεταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ. ιζ', 10). Δέν μοῦ ἀπομένει, λοιπόν, παρά ἡ παράδοσή μου σέ

σένα, Ὑψιστε Θεέ, ἡ διὰ τῆς προσευχῆς μετὰ Σοῦ μυστική συνομιλία, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν προσευχή. Ὅπως τό λέμε στήν Θεία Λειτουργία «καί παῖσαν τήν ζωήν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Ἐγκαταλείπομαι στά χέρια Σου χωρίς ... σχέδια καί προοπτική γιά νά περάσω στό σχέδιο -στό πρόγραμμα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι μόνον πλατύνεται ὁ ἄνθρωπος καί ἐλευθερώνεται ἐκ τοῦ ἐγωϊστικοῦ κλειοῦ τοῦ ἀτόμου του καί γίνεται ἐν Χριστῷ ὑπόσταση-πρόσωπον, καλούμενος νά ὁμοιάση πρὸς τόν Θεάνθρωπον. Ὅπως τό γράφουν τά συμβουλευτικά πνευματικά ἐγχειρίδια: «Μιμηταὶ Χριστοῦ γίνεσθε»!

Βεβαίως ἔζησα μιά ζωή πάντα κοντά στοὺς ἀνθρώπους, ἐχαιρόμουνα τήν φιλική συναναστροφή, τήν ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία, τοὺς ἡμouνα ἐξυπηρετικός, τοὺς δάνειζα τόν ἑαυτό μου, τίς γνώσεις μου, τοῦ χρόνου μου καί τό ὅσο καλό ἔκανα ἐπέστρεφε ἐπάνω μου, ἡ χαρά, πού δοκιμάζομε ἀπό τόν ἀλτρουϊσμό καί τήν φιλαλληλία. Καί τώρα καλοῦμαι νά ὑπηρετήσω τοὺς ἀνθρώπους. Μέ στέλνεις σέ διακονία, μέ αὐτή ὅμως τήν μεγάλη διαφορά, ἀπ' ὅ,τι στήν μέχρι τώρα ζωή μου. Ὅτι σ' ἐκείνους πού μέ στέλνεις τοὺς διαλέγεις Σύ καί ὄχι ἡ δική μου προτίμηση καί ἀρέσκεια.

Γι' αὐτό καί ἀπό σήμερα ὀφείλω νά εἶμαι φίλος ὄχι μόνον μ' ἐκείνους πού ἐγώ προτιμῶ καί ἐπιλέγω, ἀλλά καί μέ ὅσους Σύ μοῦ στέλνεις νά διακονήσω. Ὅφείλω νά εἶμαι ὑπηρετής τους. Καί ἂν δέν μπορῶ νά τοὺς ὑποφέρω, δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά τοὺς ἐγκαταλείψω, γιατί σύ ἀκριβῶς μέ διατάζεις νά μείνω κοντά τους, ὅπως μᾶς τό εἶπες στήν διδασκαλία περί τῆς τελικῆς κρίσεως: «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων· οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 46).

Πρέπει ἀνεπιφύλακτα τώρα νά παραδεχθῶ τήν γῆ καί τοὺς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι. Καί νά ἐργασθῶ πρό τῆς πραγματικότητος ὅσο σκληρή κι' ἂν πολλές φορές εἶναι.

Καί νά ἀνεχθῶ τήν στάση τῶν λαθεμένων ἀνθρώπων, ἄλλοτε τήν μικροψυχία τῶν εὐσεβῶν, τήν ἰταμότητα τῶν ἀμοραλιστῶν, τόν ἐγωϊσμό τῶν ἐξυπνων καί ἱκανῶν, τῶν ἐπιτυχημένων, ἀλλά ταυτόχρονα, σκληρῶν.

Καί ὅλα αὐτά τά κενά πρέπει νά στεγάζω διὰ τῆς μεγαλοψυχίας, κατά τό παράδειγμα πού, τότε, πού «ἤπλωσας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς παλάμας καὶ ἦνωσας τὰ τὸ πρὶν διεστῶτα»!

Αὐτή ὅμως εἶναι ἡ γοητεία καί τό μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἀγκαλιάζει ὅλο τόν κόσμον καί προσευχόμενη. Δέν σοῦ λέμε ὁ καθένας, πατέρα μου, μόνον διά λογαριασμόν του, ἀλλά λέγει: «Πάτερ ὅλων ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἔτσι θά μάθω κι' ἐγώ νά μή ζητῶ ἀνέσεις, ἀλλά νά ζῶ διά πολλῶν, διά τούς ἄλλους καί μέσα στίς ψυχές τῶν ἄλλων.

Ὅλα ὅμως αὐτά εἶναι ἐπιγενόμενα, τό πρωταρχικό εἶναι νά εἶμαι κοντά σέ Σένα. Τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μπορεῖ νά φθάσει καί νά βοηθήσει μόνον ὁ ἔνθεος. Κύριε, βοήθησε νά εὐρίσκομαι κοντά σέ Σένα καί ὅλα τά ἄλλα εἶναι παρεπόμενα.

Κύριε, μάθε με τόν μυστικό τρόπο τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Σου, γιά νά εἶμαι ψυχικά δυνατός καί χρήσιμος, ὅπως τό ἀπαιτεῖ ἡ ἱερατική ἀποστολή μου, πού εἶναι ἡ ἱερωσύνη σημάδι τῆς ἐπί γῆς παρουσίας Σου.

Δηλαδή, δέν εἶναι σάν τίς θεωρητικές γνώσεις, scientia pura, ἀλλά εἶναι σαφῶς ὀρατή ἡ παρουσία σου στή γῆ διά τῶν ἱερέων-ἐντολοδόχων σου μέ τά μυστήρια, τά σημεῖα καί ἱερά σύμβολα, πού μᾶς δίνεις τήν σωτηρία. Σ' αὐτήν τήν ἱερή ὑπόθεση καλοῦμαι νά συμβληθῶ κι' ἐγώ σήμερα. Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου διά τήν τιμήν, πού μ' ἐδιάλεξες, σάν ἱερέα καί μέ ἔκανες κι' ἐμένα, τόν εὐεργετημένο ἀπό Σένα, ἕνα αἰσθητό δείγμα τῆς χάριτος, πού χορηγεῖς στούς ἀνθρώπους. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού μέ κάνεις οἰκονόμο τῶν μυστηρίων Σου καί ὅ,τι θέλεις νά εἰσχωρήσει στά βαθύτερα μιᾶς ψυχῆς, χρησιμοποιώντας ἐμένα μέ τά μυστήρια, μέ τό νερό τοῦ βαπτίσματος, μέ τήν Ἁγία Γραφή, μέ τόν τίμιο Σταυρό.

Καί ξέρω ὅτι αὐτό τό χάρισμα τῆς ἱερωσύνης ἐνεργεῖ πέραν τῆς ἀναξιότητός μας. Καί ὅτι δέν πρέπει νά παρουσιάζομαι σάν σοφός, σάν αὐτόκλητος κήρυκας, ἀλλά σάν ἀπεσταλμένος Σου.

Καί βεβαίως, δέν ἔχω πολλά περιθώρια γιά προσωπική ζωή, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι, Σύ Θεέ μου, πρέπει νά εἶσαι ἡ ζωή μου, ὑπό τήν ιδιότητα τοῦ ἀπεσταλμένου Σου. Δέν χωρίζεται, λοιπόν, ἡ ὑπηρεσία μου-τό λειτούργημά μου ἀπό τήν ὑπόλοιπη ζωή μου, ὅπως στά ἄλλα ἐπαγγέλματα. Κύριε, «ἐλεύθερος ὢν πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα ... τοῦτο ποιῶ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένομαι...» (Α' Κορ. θ', 19-27).

Ἔτσι θά σηκώνω τό βάρος τῆς ἀποστολῆς μου, μέ φόβο μήπως τό πάθω ὡσάν τούς συγχρόνους Σου Ἰουδαίους, πρὸς τούς ὁποίους εἶπες: «ἔγνωκα ὑμᾶς ὅτι τήν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς» (Ἰω. στ' 42).

Ἦ μή πάθω ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ ἀρχιερέως Σκευᾶ, οἱ ὅποιοι, μή ἀναγεννημένοι πνευματικά, ἐπεκαλέσθησαν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί ἀνεπιτυχῶς ἐζήτησαν νά ἐκβάλλουν τά δαιμόνια. Τότε τό πνεῦμα τό πονηρόν, κατά πρόσωπον τούς εἶπε, διά στόματος τοῦ δαιμονιζομένου: «τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν γινώσκω καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι, ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;» (Πράξ. ιθ', 15).

Εἶθε κι ἐγώ νά ἀξιωθῶ νά διατηρῶ τήν χάριν πού σήμερον μοῦ δίδεται καί νά μή λυπήσω ποτέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, προσέχοντας τά τρία ταῦτα: «ὑπόμενε, ἄπεχε, πρᾶτε, ἀνέχου καί ἀπέχου» (Ἐπίκτητος). Ἄπεχε ἀπό τās κακίας, ἀνέχου τās κακίας, πού οἱ κακοὶ σοῦ ἐπιφυλάσσουν. Καί πρᾶτε τό ἀγαθόν, ἀφοῦ «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσει δὲ ἔν ἐνὶ γέγονε πάντων ἔνοχος» (Ἰακ. β', 10).

Καί ὁ Σειράχ μοῦ λέγει: «τέκνον εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, ἐτοίμασον τήν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθύνον τήν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μή σπεύσῃ ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς» (Σειρ. β', 1). «Ἡμεῖς, Κύριε, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκατερήσομεν» (Πράξ. στ', 4).

Δέξου, Κύριε, τίς πρῶτες ἱερατικές προσευχές μου ὑπὲρ τοῦ χειροτονοῦντος με ἀρχιερέως Χρυσοστόμου. Καί μνήσθητι Κύριε Βαρθολομαίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Χριστοδούλου Ἀρχιεπισκόπου, Παντελεήμονος, Ἰακώβου, Ἱεροθέου, Ἐφραίμ καὶ Ἱεροθέου τῶν ἀρχιερέων.

Μνήσθητι, Κύριε, τῶν πνευματικῶν μου πατέρων Ἰωάννου ἱερέως, Τιμοθέου ἀρχιερέως, Ἀναστασίου ἱερέως, Πορφυρίου ἱερομονάχου καὶ Σπυρίδωνος ἱερέως.

Καί μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐμῶν γεννητόρων Ἀθανασίου καὶ Εὐγενίας, τῶν ἀδελφῶν μου Κωνσταντίνου καὶ Ἀθανασίου, μετὰ τῶν τέκνων καὶ ἐγγονῶν αὐτῶν, ἔτι δὲ Ἀλεξάνδρας καὶ Κωνσταντίνου.

Μνήσθητι, Χριστέ, τοῦ ἀναδόχου μου Κωνσταντίνου, τῶν βαπτιστικῶν μου Νικολίτσας, Αἰκατερίνης, Δημητρίου, Γεωργίου καὶ Ἀναστασίας. Καί τῶν διδασκάλων μου, τῶν φίλων καὶ συγγενῶν. Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει αὐτῶν. Ἅγιε Γεώργιε, Ἅγία Παρασκευὴ πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Καί νῦν λάλει, Κύριε, ὁ δοῦλος σου ἀκούει».